

ELS DINOSAURES

Fa mil anys que hi havia dinosaures. Tots eren iguals i tots menjaven fulles...

Viuien al mar d'Àfrica i el seu mar era molt blau i una mica verd.

Al costat hi havien més de mil arbres.

El seu rei, el Tiranosaure, era molt gran.

Havien viscut sempre entre el mar i la terra, però des de feia uns anys no s'acostaven gaire al mar, perquè tenien por d'un monstre marí.

El monstre era molt lleig, tenia el cos cobert d'escates, unes urpes enormes i unes dents ben esmolades. El seu cos era del mateix color de l'aigua del mar, és per això que quedava camuflat i pillava sempre per sorpresa als pobres dinosaures. De tant en tant el monstre sortia i es menjava un o dos dinosaures, segons la gana, dels més petits i tendrets.

Però un dia, el volcà de l'illa va començar a llençar fum i lava. Tots els dinosaures es cremaven els peus i el cul i van començar a córrer comes ajudeu-me cap a la platja.

La platja semblava Salou de tan plena com estava!

Quan el monstre va veure tots els animals amb els peus i el cul en remull, va quedar ben parat.

Però la seva sorpresa va ser major en descobrir que darrera d'aquests inofensius dinosaures treia el cap un Brontosaure, deu vegades més gran que ell i que protegia i vetllava els petits i grans "dinos" del seu fatal atac.

Va intentar, sense èxit, espantar-lo amb les seves afiladíssimes dentotes, però el gran Brontosaurus es va defensar amb un fort cop de cua i el monstre marí va anar a parar a la boca del gran volcà en erupció!!

El monstre es va morir, ben socarrimat.

Els dinosaures estaven molt espantats del focardal i de les restes del monstre marí cremades.

Van fugir cap a casa seva, unes coves de la vora d'un llac de color verd on vivien tranquils amb els petits i on ponien els seus ous.

Els ous esclataren molt ràpid quan feia molta calor i pares i mares estaven d'allò més contents amb el seu neixament i sobre tot perquè no hi havia el monstre tan temut.

Esgarrifeu-vos!!! Els pares i mares estaven equivocats. El perill encara no havia acabat, el monstre marí havia deixat dona i fills. Una colla de fills de la mateixa edat que els petits dinosaures.

Els pares i mares dels uns i dels altres no volien que juguessin junts, perquè eren diferents.

Però a mida que els petits creixien també sense poder-ho impedir ningú, creixia la seva amistat malgrat ser tan diferents els uns dels altres.

Els més petits van donar una bona lliço als més grans i van demostrar que les coses podem millorar i ser més boniques.

Un conte deliciós de final estrepitos. M'hauria agradat que en fossin dos!!!

- Han participat les famílies de:

El Roc, l'Àlex, l'Andreu, el Cosmin, la Silvia i l'Adelina.

Enhorabona i moltes gràcies!!